

og tillige at tage det i alle Forhold fornødne Hensyn til Humanitet og Delikatesse, og jeg skulde derhos henstille, om ærede Medlemmer, hvis der var flere nye Momenter, som de vilde fremdrage angaaende denne Embedsmand, ikke vilde finde det rigtig, at lade dem komme frem paa anden Maade — i Udvalg eller for Ministeren — inden de bragte dem frem her i Salen. Jeg har nu tilladt mig oplæse den ærede Formands Udtalelse in extenso, i hele dens Udstrækning og den ærede Ordfører vil altsaa ved nu at høre den vistnok kunne overbevise sig om, i hvilken Grad han har taget fejl, naar han paastod, at den ærede Formand havde kaldt det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds til Orden for disse Ytringer, eller havde gjort dem døde og magtesløse, inden de forlode denne Sal. Nei, den ærede Formand sagde netop blot, at han vilde bede ærede Medlemmer være sig deres fulde Ansvar bevidst. Egesom jeg nu anser det for at være høist ubilligt imod de Private, om man vilde gjøre et saadant Princip gjældende som det, der ligger til Grund for Flertallets Indstilling, saaledes tror jeg ogsaa, at det vilde være i høj Grad farligt for Thingets Værdighed og Anseelse. Man havde i tidligere Dage, før end vi fik den nye Straffelov, i Christian den Femtes danske Lov en Bestemmelse, der findes i 6—21—1, som ogsaa hjemlede, at visse Ytringer kunde gaa straffri hen. Dette Lovsted lyder saaledes: „Siger mand anden noget til i Krohuus, Møllehuus, Smedehuus, eller andensteds i sig Forsamling, da maa den, der sigtet er, stævne den anden til Thinge for sig Snaal og Paasagn. Vil den da det ikke bestaa, og ej er bevisligt, eller siger sig at vide ingen Skiel dertil, andet end hand haver hørt løst Folk saa sige, da skal Fogden finde ham sagesløs Hjem igjen.“

Denne Bestemmelse var vistnok ikke udgaaet fra nogen kvalificeret Agtelse for de Steder, hvor saadanne Ytringer fremkom, og det forekommer mig, at det vilde være overmaade uheldigt, om vi nu, efterat vi ere komne af med denne Bestemmelse, ved vor Praxis skulde sætte Rigsdagen, den lovgivende Forsamling, ind istedetfor de Forsamlinger, der vare om-

talte i Lovens 6—21—1. Jeg tror, at det vilde være farligt for Thingets Værdighed og farligt for Paalideligheden af Forhandlingerne her i Thinget, om man vidste, at de Besslydninger, som her fremsattes, ikke saaledes som Besslydninger, der ellers fremkomme, dækkes med det personlige Ansvar. Jeg kan derfor paa ingen Maade slutte mig til det Princip, som det ærede Udvalg vil gjøre gjældende, at man skal negte Samtykket, hvor det ikke er aldeles aabenbart, at det har været Vedkommendes uelukkende Motiv at ville fornærme. Jeg skal iøvrigt ganske i Forbigaaende gjøre den Bemærkning, at det forsaavidt heller ikke stemmer med Folkethingets Praxis, som det i et tidligere Tilfælde, hvor egentlig netop det Karakteristiske var, at der var en aabenbar og uforanlediget Tendens til at fornærme, negtede sit Samtykke, saaledes at det ikke var det Moment, der blev lagt Vægt paa. Naar det ærede Udvalg nu endelig har villet særlig fremhæve, at Pensionsager skulde fremfor alle andre tilstede en saadan friere Brug af Ytringsfriheden, en saameget større Ytringsfrihed, saaledes at man under dem maatte kunne komme med alt Løst og Fast, hvad man havde at sige om den paagjældende Mand, saa er det Noget, som jeg i det Omfang og i den Udstrækning paa det Bestemteste maa modsigte. Jeg kan ganske vist gjerne erkjende, at under saadanne Sager, hvor Grundlaget for Afstemningen og overhovedet for Forhandlingen i den lovgivende Forsamling er en Overtrædelse, et utilladeligt Forhold fra den paagjældende Embedsmands Side, der kan der være en Ret for Medlemmerne til at karakterisere det Forhold, selv paa en skarp Maade; der kan ogsaa være, hvad jeg indrømmer, Anledning for ærede Medlemmer til, saaledes som Medlemmet for Aalborg Amts 3die Valgkreds (S. Pedersen) gjorde under 2den Behandling, at deres egen personlige Erfaring at fremdrage Momenter, som støtte det, der er oplyst om det Forhold, som har givet Anledning til den Paagjældendes Afsted. Men jeg kan paa ingen Maade erkjende, at der under disse Sager skulde være Røje til at fremdrage helt nye Besslydninger, som ikke staa i nogen Sammenhæng med det Forhold, som har foranlediget